

POŘÁD

se to...

KRISTINA
HLAVÁČKOVÁ

© Grada Publishing, a. s., 2020

Text a ilustrace © Kristina Hlaváčková, 2020

Ilustrace Veronika M. Černá, 2020

POŘÁD se to...

KRISTINA HLAVÁČKOVÁ

ilustrace

VERONIKA MARIE ČERNÁ
a KRISTINA HLAVÁČKOVÁ

Mámě a tátovi.

Kavárenský povaleč

V prváku na vysoké škole jsem potřebovala brigádu. Kdo ne. Inzerát na obsluhu v kavárně zněl skvěle i pro mou dosti plachou povahu. A plat byl rozhodně lepší, než jaký jsem brala v dárkovém balení. Navíc u Strossmayeráku a domů to mám kousek. Samá pozitiva a sociální jistota.

Prošla jsem pohovorem a pod dozorem nového šéfa a sympatické barmanky jsem se vrhla do své zkušební směny. Po dvou hodinách jsem přestala být nervózní. Nejspíš proto, že se na mě hrnulo tolik informací, že na nějakou nervozitu vážně nebyl čas.

Léto, horko – ke kavárně patřila zahrádka. Šéf mě poslal, abych ze stolečků uklidila sklo. Když viděl, jak to nosím po pár kusech, s lehce škodolibým úsměvem mi vrazil do ruky táč. Jako... mělo to logiku. Na podnos jsem naložila, co se vešlo, talíře, příbory, skleničky od vína, půllitry, několik lahví od Mattonky... Chtěla jsem udělat dobrý dojem.

Vyrazila jsem zpět do místnosti. Přes naložený táč jsem přehlédla ani ne desetacentimetrový schůdek. A nějak zásadně neumím při chůzi zvedat nohy. Zakopla jsem. Neustála jsem to. Rozplácla jsem se. Podnos mi setrvačností vyletěl z ruky a s ním náklad porcelánu, skla a příborů. Rachot byl ohlušující. Rozbilo se úplně všechno. Až na jeden jediný velký talíř, který se s posměšným *ojojojnk* chvíli točil na zemi a při dopadu se rozpůlil. Na dvě dokonalé poloviny.

Zvedala jsem se odřená, potlučená, rudá až za ušima a s vědomím, že tímto má kavářská kariéra končí. Stačil k tomu výraz na šéfově zachmuřené tváři a fakt, že jsem na jeden pokus rozflákala, co se dalo. Já bych se teda rozhodně vyhodila. Šéf byl evidentně téhož názoru. Došel ke mně. Pokusila jsem se vstát, aniž bych se pořezala, a zjistila, že jsem se složila k nohám hubeného chlapíka sedícího u stolečku vpravo od dveří. Dával si malé pivo, v ruce měl knihu a na tváři velmi pobavený úsměv. Jsem si jistá, že jsem ho trefila talířem. A možná i skleničkou a nějakým nožem. V podstatě by se dalo říct, že jsem na něj spáchala atentát. Pomohl mi na nohy, a než jsem se stihla začít omlouvat, otočil se na majitele kavárny.

„Tu si nech, Dalibore, bude s ní sranda.“ Byl to Filip Topol. To jsem tehdy nevěděla. Zachránil mi krk. Tedy práci. A bavil mě příštích šest let mé kavářenské kariéry.

Pomineme fakt, že si ze mě všichni utahovali, že abstinent a nekuřák dělá za barem. Rozflákané nádobí bylo dávno zapomenuto, alespoň doufám. Ze mě se stal inventář, jak mi s úsměvem sdělil můj šéf, když jsem v podstatě omylem požádala o zvýšení platu. Znamenalo to také, že se ze mě stal kavářský *suterén*, který se bravurně pohyboval nejen v kavárně a v její kuchyni, ale i za kavářským barem. Měla jsem pocit, že už mě v podniku nic nepřekvapí.

Ze strany obsluhy je za barem zrcadlo jen z části zakryté poličkami se sklem. Výborný vynález, aby měl člověk přehled, co se mu děje za zády. Zaregistrovala jsem pohyb. Bez rozmyslu jsem odložila skleničku, kterou jsem zrovna myla. S utěrkou v ruce jsem se otočila a teprve pak zvedla hlavu. Vyjekla jsem a ustoupila.

Zírala jsem do očí, a hlavně do tlamy obrovského psa. Stál na zadních, předními se opíral o barpult, nakláněl se do prostoru za ním, jazyk měl vyplazený, udýchaně funěl a slintal. Brutálně slintal. Do misky s citrony. Nemám ani metr šedesát, takže i se stupínkem, na kterém jsem stála, jsem byla menší než to tele. Vypadalo to jako doga s hodně velkou hlavou. Zoufale jsem se rozhlédla po kavárně. Nikde ani noha, natož někdo, kdo by vypadal jako páníček... Zády přitisknutá k pracovní desce jsem se začala pomalinku sunout zpoza baru. Doga na mě krátce štěkla. A ještě více se naklonila mým směrem. Strnula jsem. Až po chvíli jsem udělala druhý pokus dostat se z kouta. Pes

zlověstně zavrčel. Vypadal, že co chvíli přeleze pult, který nás dělil. Je po mně, napadlo mě.

V ten moment se do kavárny přiřítíl velmi udýchaný pán.

„Kvído, dolů, nech slečnu,“ přikázal. S dogou to ani nehnulo. „FUJ, Kvído!“

Pomineme, že jsem *FUJ*. Kvído si odfrkl a zmizel.

„Promiňte, slečno, utekl mi. Kvído si dá jedno malé, já jedno velké.“ Tato poznámka mě překvapila o něco míň než pes, který se v tu chvíli rozhodl obejít bar a zatarasit mi únikovou cestu. I na všech čtyřech to bylo zbytečně přerostlé tele. A to na mě zlobně štěкло. Pak se Kvído předníma nohama opřel o můj stupínek. Já se psů nebojím, mám je fakt ráda, ale...

„Kvído, sedni!“ zavelel pán a psisku podklesly zadní nohy. To nepomohlo. „Kvído si dá jedno malé do misky, já to jedno velké. Teda já si to dám do püllitru,“ usmál se na mě pán. „Staropramen,“ dodal.

Bála jsem se pohnout, ale když jsem zamířila směrem k pípě, Kvída to zjevně potěšilo. Problém ovšem nastal ve chvíli, kdy jsem se s malým pivem vydala k misce pro psy. Doga mi seděla v cestě. A slintala o sto šest.

Sebrala jsem všechnu odvahu a houkla na něj: „Uhni, Kvído, nebo nic nedostaneš.“

Psisko zaváhalo. Odhalilo tesáky. Vyplázlo jazyk. Pak pomalu, neochotně posunulo zadnici po podlaze vzad. Ale jen natolik, abych se dostala k misce.

Večer plynul, a kdykoli si páníček dal velké, Kvído dostal malé. Aby nebyli ožralí, páníček si dal kuřecí sendvič a pro

Kvída objednal slaninový. Ten druhý prý nemusí být moc zapečený. Zálivku rozhodně ano. Tu česnekovou. Sendvič zřejmě příliš nepomohl, protože po posledním malém se Kvído svalil s nosem u misky a začal klidně pochrupovat. Bohužel si ustlal tak, že blokoval cestu zpoza baru. Jenomže to už byli v kavárně lidi.

„Prostě ho překročte,“ reagoval na situaci jeho páníček. Přes hodinu jsme tedy s kolegyní překračovaly ležícího psa. Přesně do momentu, kdy jsem velmi opatrně udělala osudný krok s tácem plným půllitrů piva a skleniček vína. Jen jsem došlápla, Kvído se zvedl...

Želví ninja

Mám želvu. Suchozemskou. Vlastně je to asi želvák. Jestli máte dojem, že je suchozemská želva nudný tvor, tak to se teda pletete. A pletete se, i pokud si myslíte, že je to zvířátko pomalé. Mohu-li soudit, jediná pomalá želva je želva sloní. To jsou takové ty velké, co mají v zoo. Přece si nepořídím líné zvíře, že jo.

Že je to tvoreček nejen živelný, ale i dosti svéhlavý, jsem zjistila ve chvíli, kdy jsem ho poprvé nechala doma samotného celou noc. Měla jsem ho asi tři měsíce. Odjela jsem ráno a vrátila se druhý den odpoledne. Sotva jsem otevřela dveře do svého dvacetimetrového bytu, praštil mě přes nos

neskutečný puch. Zdroj byl celkem jasný. Terárko. Milá želva s odpuštěním nasrala do svého bazénku. Což o to, to nebylo nic nového, to se dělo běžně. Překvapující bylo ovšem množství. Dosti značné. A fakt, že si ta potvůrka dala tu práci, aby bazénkem trajdala pořád dokola a... No, terárko bylo prostě kolem dokola omatlané silnou vrstvou hovínek, kam až želvák dosáhl. O tom, že měl Žofík sračky až za ušima, ani nemluví. Seděl na šutru pod lampičkou a čekal, až k němu dojdu. Sotva jsem byla na dohled, prd-nul si, zasyčel a ostentativně se ke mně otočil zadkem. Nemluvil se mnou.

Byt dvacet metrů čtverečních. To není moc. Obzvlášť když nemůžete existovat bez velké postele, nějaké té skříně, vany, židle a stolu. Ve své podstatě to znamená, že máte asi deset metrů čtverečních volné podlahové plochy. Vzhledem k tomu, že jsem Žofíkovi pečlivě měřila krunyř, abych měla přehled, jestli správně roste, byla jsem si jistá, že žádná škvíra mezi nábytkem a stěnou není dost velká, aby se tam vešel. Bylo tedy bezpečné, aby běhal po bytě, když jsem byla doma. Jen si člověk musel dát pozor, aby toho prcka nezašlápl.

Odjížděli jsme s přítelem na dovolenou. Docela jsme pospíchali. Začala jsem hledat želvu. Zvíře nikde. Ale jako fakt nikde. Byt jsem prohledala asi šestkrát. Začínám panikařit. Příklad se ksichtí, ať si pospíším, ale že by nějak hledal, to teda nehledá. Z čiré hrůzy, že želva pronikla otevřenými dveřmi mimo byt na pavlač, hledám i tam a pod schody, vracím se do bytu, prohledávám posedmé a s baterkou si svítím i do naprosto nepravděpodobných míst.

To bláznivý zvíře zalezlo za skříň. A tam hodilo chrupku beznadějně zašprajcnuté mimo můj dosah. Paráda! Později se ukázalo, že do míst, kam se želvák nevejde na šířku krunýře, vleze po dvou kolech, opřený o zeď. Což je sice dobré zjištění, ale nijak to neřeší, jak ho dostat ven. V podstatě celkem jednoduše. Stačilo jen vystěhovat knihovnu,

odmontovat ji od zdi a odsunout dost na to, aby se za ni dalo vlézt. Přítel vyhrožuje, že ze Žofíka udělá polívku.

Když už jsem si pořídila domácího mazlíčka, přece ho nenechám pořád zavřeného v teráriu. Jakmile jsem doma, nechávám ho běhat po bytě. Mám teď o trochu větší byt. Už jsem se naučila koukat pod nohy, podle ťukání drápků o parkety nebo podle podivného šmejkání po dlaždicích jsem schopná identifikovat, kde se můj spolubydlící pohybuje. A mám celkem v merku jeho režim. Víím, kdy má tendenci zalézt do nějakého temného kouta. Říkám si, že co se želvy týká, nic mě nepřekvapí.

Má přijít návštěva a já vařím. Na poslední chvíli jsem zjistila, že mi chybí pár ingrediencí. Čapla jsem kabelku. Na kratičký okamžik mě zarazilo, že je spadlá na zemi a neleží na křesle jako obvykle, ale neřeším to. Doběhla jsem do krámu, prosvištěla jím jako namydlený blesk, pobrala všechno, co potřebuju. Trochu netrpělivě postávám ve frontě a sleduju, jak prodavačka se všemi bodře komunikuje. Pospíchám, ale náladu jí kazit nebudu. Trochu se s ní bavím a nevěnuji plnou pozornost peněžence, kterou chvatně tahám z kabelky.

Prodavačka se ve své litanii zadrhne uprostřed slova, s dlaní nehybnou nad lahví vína, kterou chtěla namarkovat. Vidím, jak se jí údivem rozšiřují oči. Nedívá se na mě, dívá se na mou ruku. Trochu nechápavě zvedám obočí a stáčím pohled na peněženku. Jenže místo peněženky třímám krunýř, ze kterého blembají nožičky a mžourá rozespalá hlava. Žofík zaostřil na prodavačku a zasyčel na ni. Ona zajechla.

Poučena zkušeností, že ten poťouchlý krunyř s nadšením zaleze do každého temného prostoru, do kterého se vejde, nejlépe do nějakého, který ještě nezná, klidím všechny kabelky z jeho dosahu. Dokonce nenechávám viset ani ucho tak, aby za něj mohl tahat. Protože přesně to udělal poprvé. Stáhl kabelku za ucho na zem a ustlal si v ní. Kamarádka, která přišla na návštěvu a odložila si kabelku na zem, jsem varovala. Celkem důrazně. Kraken totiž spokojeně běhá po podlaze a zkoumá, kdo mu to leze do rajónu. Kamarádka varování se smíchem odmávla, protože její zavazadlo je pevně zavřené a tuhé, určitě se do něj nedá vlézt. No... nedalo. Ale Žofík zjevně usoudil, že ta divná věc je velká želva. Kamarádka. A bohapustě ji osouložil. Což byl malinko problém, protože kabelka byla semišová a fakt hodně drahá.

Podle všeho, čím víc má želva prostoru, tím víc roste. Někdy mám pocit, že mi podstrčili želvu sloní, protože Žofík už má rozhodně větší krunyř, než se předpokládalo. Nechávám ho po bytě běhat dál. Občas vyměknu a nechám ho mimo terárium, i když odcházím z bytu. Většinou tehdy, pokud vím, že už kadil, takže koberec má menší šanci doznat zásadní újmy.

Z hospody jsem přišla relativně brzy, někdy kolem jedenácté. Na chodbě jsme se potkali se sousedem. Protože s ním komunikuji, odemykám napůl po paměti. Do bytu vcházím částečně otočená a přeju mu dobrou noc. Udělala jsem krok. Na něco jsem šlápla. Odjelo to po linu a s žuchnutím narazilo do zdi. Jenže já přenesla váhu. Nohy mi vylítly nad hlavu a já se po zádech zřítila zpět do chodby,

sousedovi k nohám. Uklouzla jsem po želvě, která za dveřmi hlídala, až se vrátím domů. Já se málem přizabila, ale máme tichou domácnost. Žofík je na mě naštvaný. Kdykoliv mě vidí, tak na mě buď syčí, nebo se mnou nemluví.

Nemám kliku...

Máchův kraj je pro mě místo, kam ráda utíkám z každodenního světa. Je tam takové malé, skryté údolíčko plné chalup luffáků. A je tam krásně! Uprostřed lesů a pastvin, no nekupte to. Vylezete z chalupy a jste v podstatě na louce, za deset minut brouzdání trávou jste v lese. Naše chalupa, pardon, chata, děda by mě vypeskoval, že se o tom stavení neustále špatně architektonicky vyjadřuji, je na kopečku. Svým způsobem se tam dá zalézt a nevidět čtrnáct dní člověka, i když jsou všechny chalupy v okolí obsazené a léto je v plném proudu. Stačí chtít.

Musela jsem se učit na státnice. V Praze mě někdo neustále s něčím otravoval, tak jsem se rozhodla zalézt na chalupu. (Promiň, dědo.) Začátek dubna, sotva pustili vodu. V našem údolíčku ani noha.

Abych to upřesnila, vodu pustili v rámci našeho údolíčka. Na naší chajdě jsem byla prvním návštěvníkem, což znamenalo zprovoznit náš domovní vodovod. Jezdím sem

už pár desítek let, ale k pouštění vody mě chlapi zatím nepustili. No nic, mám hrubou představu, ale raději jsem se zeptala táty, co všechno se má udělat. Jestli v tom jako není nějaký háček.

„Prostě to pustíš,“ zněla jeho odpověď.

Jsem příliš stará a naši chalupu znám příliš dobře, abych mu věřila. „A jsi si jistý, že nejsou nikde otevřené kohouty?“ ptám se pro jistotu.

„No, to asi jo, no. Všechny kohouty jsou otevřené.“ Byl dost skoupý na slovo.

„I ten v garáži a na zahradě?“

„Jo.“

„A není tam nějaký další zádrhel? Někaký kohout navíc někde ve zdi nebo něco, co se normálně nepoužívá?“

„Ne.“

„Jsi si jistý?“

„Jo.“

„Co třeba bojler?“

„Neřeš.“

Zkušenost mě naučila, že našeho táty je lepší se ptát co nejvíc detailně. „Nemohl bys mi říct přesně postup?“

Šlehl po mně otráveně pohledem a zavrčel: „Prostě zavřeš všechny kohouty, v kuchyni, v koupelně, v garáži a ty dva na zahradě, a pak pustíš vodu v poklopu u branky, čemu na tom nerozumíš?“

Za nádherného slunného odpoledne jsem přijela na chalupu, natěšená, že pustím vodu a plácnu se před dům na sluníčko s čajem a knížkou na pohodovou chvíli klidu. Vystěhovala jsem auto, zatopila, protože chalupa je po

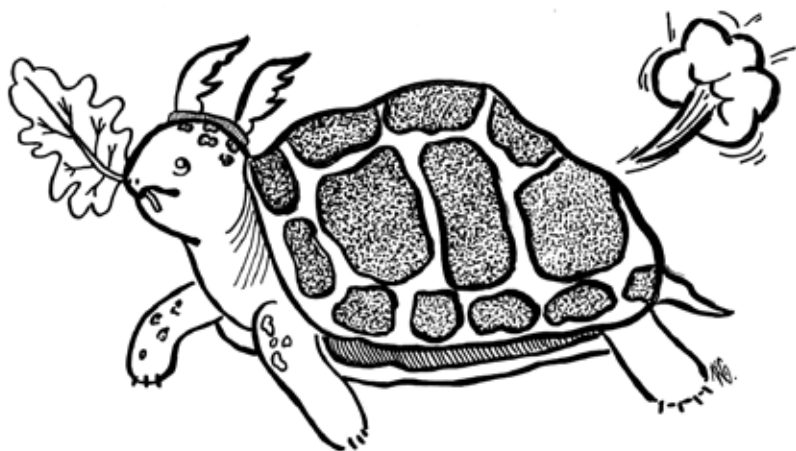
zimě vymrzlá. Vypustila jsem na podlahu v obýváku želváka. Vypadalo to totiž, že cestovní krabičku brzy rozštípe na atomy. Je mu zima, tak si zalezl za kamna.

Ne že bych byla blondýna, ale jsem blond. A jako správná ženská si fakt nepamatuju, na kterou stranu se kohout otevírá a na kterou zavírá. Za normálních okolností si to totiž pamatovat nemusíte. Buď voda téct začne, nebo nezačne. Jednoduché. Spolehla jsem se tedy na informaci, že jsou všechny kohouty otevřené. Kromě toho hlavního pod poklopem. Postarala jsem se o kohoutky v kuchyni a koupelně, oběhla jsem zahradu, otočila na doraz dva kohouty a vzpomněla si na třetí a venkovní sprchu za barákem. Vypnula jsem i ten. Následovala garáž. Pak jsem seběhla těch cca 70 metrů k hlavnímu uzávěru, vlezla do šachty, otevřela, pečlivě zaklapla poklop a pro jistotu rychle vyběhla nahoru, co kdyby náhodou.

Už ve dveřích mě přivítal zvuk crčící vody. Nejbliž byla kuchyň. Tam nic. Chodbou do koupelny. Jak jsem vběhla do chodby, začvachtalo mi pod nohama a já zjistila, že ze zdi stříká voda! Byl tam takový malilinkatý uzávěr přídělaný na provázku, ale přes tlak gejzíru nešel nasadit. Seběhla jsem zpět k hlavnímu uzávěru. Vypnout. A zpátky. Chodba byla plná vody. Do hajzlu, já toho tátu přetrhnu!

Díky bohu za mou manuální zručnost. Pečlivě jsem namontovala ten pidiuzávěr a napruženě vyrazila pod kopec k naší vodovodní šachtě. K chalupě už jsem to raději brala spurtem, a to mi běhání do kopce fakt nejde. Teda ne že by mi šel jakýkoliv jiný běh, ale to je teď fuk.

A co byste řekli. Ve dveřích mě přivítalo crčení vody. Vběhla jsem do chodby a zjistila, že tady problém není.

Cestou do koupelny mi podjely nohy a já se do té záplavy rozplácla jak široká, tak dlouhá. Kohouty do umyvadla i sprchy byly zavřené, ale z trubek u bojleru stříkala na dvou místech voda. A světe, div se, nebyly tam kohouty, které by se daly zavřít. Doběhla jsem k hlavnímu přívodu a šla hledat signál, abych seřvala otce, a hlavně aby mi laskavě sdělil, kde jsou ty zatracené kohouty, abych je mohla namontovat. Nebral mi telefon. Ani brácha mi nebral telefon. Máma, aby mi sehnala tátu, mi nebrala telefon.

Tak nic, odemkla jsem zadní dveře a z chodby vymetla alespoň to nejhorší na zahradu. To už jsem věděla, že nateklo i do pokojíčku. Že já se na to nevykašlu! A klidně odpoledne je v prdeli. Znovu jsem zkusila obvolat rodinu – a nic. Půl hodiny jsem hledala kohouty a konečně je našla. Byly v kuchyni v šuplíku. Takové logické místo... Namontovala jsem je a zkontrolovala, jestli mě na trubce nečeká

nějaké další překvapení. Nevypadalo to. Vydala jsem se otevřít hlavní přívod vody.

Dostala jsem se jen ke vstupním dveřím. Mimo moje zabahněné šlápoty od nich vedla cestička mokrých stop směrem na zahradu. Želvák. V panice, že vytopím celý barák, jsem na něj zapomněla. A hlavně jsem zapomněla zavřít!

Zahrada není shrabaná. Si děláte kozy! Už jste hledali želvu v listí? Bez šance. A věřte si, čemu chcete, želvy, pokud se nebavíme o těch sloních, jsou pořádně rychlé. Žofíka jsem našla na hraně lesa. A jenom proto, že šustil. Abyste to správně pochopili, hrana lesa znamená hrana svahu utopeného v záplavě listí, které nikdo nehrabal, co tam les stojí.

Pro jistotu jsem zavřela želvu do terárka. Vzhledem k tomu, že nikdo nebral telefon, aby mi řekl, kde jsou případné jiné nástrahy, celá promočená, vynervovaná a totálně vytočená jsem se rozhodla risknout nový pokus. Světe, div se, v domě nikde nic necrčelo, nestříkalo, neteklo ani nekapalo. Tedy ne něco nevítaného. Voda vzorně tekla akorát z kohoutků, ale až poté, co jsem je otevřela. Trvalo mi dvě hodiny všude vytřít.

Zapadlo slunce. Ochladilo se. Došla jsem si do garáže pro Coca-Colu. A zjistila, že stojím po kotníky ve vodě. Garáž plavala. A samozřejmě vše, co bylo v ní. Z garážového kohoutku vesele tekla voda. Vysvětlení jednoduché. Vzhledem k tomu, že si nepamatuju směr zavírání kohoutu, nevšimla jsem si, že kohout zavřený už byl... stejně jako ten vzdálenější na zahradě, ale toho jsem si všimla až po dvou dnech.

Probudila jsem se do nádherného, sluncem zalitého rána. Zatopila jsem. Na začátku dubna se sice nedají očekávat žádné závratné teploty, ale i tak bylo venku rozhodně tepleji než v chalupě. Navíc jsem ještěrka a funguju na solární baterky. Usadit se tedy s učením na balkoně byla jasná volba.

Znáte to s tím líným oslem, jak se ztrhl? Přece nepůjdu desetkrát, když k učení potřebuju půllitrák s čajem, rohlík s marmeládou, podprdelník, podložku pod horký hrnek, abych neničila stůl, notebook, kupu knih, externí hard-disk, náhradní vestu či dvě, co kdyby mi byla zima, tužku a blok na poznámky. Rozhodla jsem se odnést vše maximálně nadvakrát. Napodruhé, naložená notebookem a hromadou bichlí, jsem jaksi postrádala třetí ruku, kterou bych za sebou zavřela. Nechci, aby mi z domu unikalo teplo. Dveře se otvírají samozřejmě dovnitř. To je v pohodě, to mám nacvičené. Stačí za dveře zaháknout nárt, trhnout a uskočit, dveře se zabouchnou.

Dveře vzaly pěkný švuňk a zabouchly se. Ideální rychlost a síla nárazu na to, aby vyletěla klika, několikrát poposkočila po prknech a spadla z balkonu. I přes ACDC vyřívající z gramofonu jsem jasně slyšela, jak vnitřní část kliky vypadla do světnice. Chvíli jsem stála a nevěřičně čuměla. Pak jsem celkem stoicky strčila zadkem do dveří, jestli třeba nepovolí. Držely jak přibité.

Ve vesnici není ani noha. Fakt ne. Mobil sice nadohled, leží na parapetu okna, ale jaksi zevnitř. Podívala jsem se přes zábradlí. Kliku nevidím. Nejspíš zapadla do živého plotu lemujícího plato před garáží. Děláte si ze mě srandu?!